

KEY ZONES

Voloshyn Gallery з радістю оголошує про відкриття галереї в США. Новий простір в районі Аллапата у Маямі представлятиме насичену програму виставок, перформансів та дискусій за участю художників з усього світу з акцентом на східноєвропейській арт-сцені.

Перша виставка в новому просторі «**Без сірих зон**», яка триватиме з 7 жовтня по 25 листопада 2023 року, порушує ключові питання про закінчення війн та невизначеності, які супроводжують їх. Як відбувається завершення війн і де шукати підказки в умовах неоднозначної безпеки? Як відокремити прораховану маніпулятивну агресію від мистифікації так званих "земель лімбо", які парять між миром і війною?

За допомогою різноманітних композиційних прийомів, представлені роботи апелюють до ідеї міжнародно визнаних кордонів та небезпеки картографічного колоніалізму. Виставка залучає глядача до різних стратегій погляду, критично звертаючись до ідеї «перспективи» та «точки зору». Загалом візуальні наративи, висловлені художниками, функціонують як докази, які запобігають цьому матеріалові потрапити в пастку суперечок щодо визначень і затемнених словникових термінів (які часто виникають на рівні політичної дипломатії та журналістики).

Енігматична конструкція **Адама Альберта** в галереї звертає увагу на моменті зчеплення, коли мова йде про досвід несправедливості та його потенціал перетворити метафоричний терор в агресію. Яскраво-блакитний щит, що нагадує палітру прапора Європейського Союзу, приховує за собою зображення саморобної зброї. Назва "*One Shot-Lose Yourself - Dream of Gavrilo Princip*" ґрунтує інсталяцію в загальновідомому розумінні та вказує на прямий взаємозв'язок між індивідуальною дією та історичною подією, в яку вона може перетворитися.

Сцени з фільму **Бояна Стойчича** "*Hotel Hope Phantom*" відображені в інсталяції вікон заднього виду, що посилається на подорож художника до готелю поблизу військової бази в Дейтоні, штат Огайо, де в 1995 році було підписано мирну угоду, яка завершила Балканські війни під передумовою підтримки регіонального балансу.

Інтер'єри історичного готелю «Надія» у відео зіставляються з мініатюрними моделями українських бомбосховищ від **Миколи Рідного**. У своїх бетонних скульптурах Рідний занурює погляд у підземний рівень, проникаючи в ідею виживання та опору терору.

На противагу зануренню робіт Рідного, інсталяція **К. Йоланд** підіймає погляд до точки, де американське військове селище здається орнаментальною плоскою поверхнею, вкритою крихітними точками та квадратами, що представляють будівлі та місця на його території, які відвідували художник. Розстелений на підлозі килим із супутниковим асортиментом географічних координат стає зоною для читання в межах виставки, де відвідувачі можуть переглядати свіжі газети про поточні події та книги про кордони, територію та спостереження.

Роботи Йоланда навіюють у глядача ідею психологічно заряджених пейзажів, якими оповиті стіни галереї. Від «Моменту пострілу» **Лесі Хоменко** до серії «Вирва» **Нікіти Кадана** та масштабних понівечених алюмінієвих реплік аерофотознімків зони військових дій **Олексія Сая**. Серія *Bombed* служить репрезентацією понівеченої землі та переміщених громад, що відчуваються в кожному кратері на землі.

Цей напрямок думок продовжується у відео **Дани Леві** "Erasing The Green", яке стосується кордону між Ізраїлем до 1967 року та окупованими палестинськими територіями. Мистецьке дослідження Леві поглиблює ідею примусового державного управління: її інтерв'ю з вченими підкреслюють факт, що ізраїльські поселенці єдині, хто отримує вигоду від деградації окупованих палестинських земель та знищення погано відомої Зеленої Лінії.

Виставка відкриває серію дискусійних подій, запланованих у Voloshyn Gallery Miami на 2024 рік з метою заповнити прогалини в критичному дискурсі на локальній сцені мистецтва та культури. У часи російсько-української війни, яка триває, кожна робота на цій виставці наголошує на необхідності ідентифікації агресора.

Співкураторами виставки є **Лілія Куделя, Максим та Юлія Волошини**.

Відкриття: субота, 7 жовтня, 18:00 – 21:00

Без сірих зон

7 жовтня – 25 листопада 2023 року

Voloshyn Gallery Маямі

Вівторок – субота, 11:00 – 17:00, та за попереднім запитом

802 NW 22nd Street, Маямі

Учасники виставки:

Адам Альберт (нар. 1975, Веспрем, Угорщина) живе і працює в Будапешті, Угорщина. Він художник, педагог і дослідник. Він є доцентом і завідувачем кафедри художньої анатомії, малювання та геометрії в Будапештському університеті образотворчого мистецтва, а також директором Коледжу для передових досліджень мистецтва та теорії мистецтва. Альберт працює в різних засобах масової інформації, часто використовуючи забуті техніки ремісників, як правило, працюючи з матеріалами з приватних та інституційних архівів. Його роботи представлені в постійній експозиції колекції Угорської національної галереї та Музею Людвіга – Музею сучасного мистецтва в Будапешті.

Боян Стойчич (нар. 1988, Сараєво, Боснія та Герцеговина) живе та керує своєю студією дизайну та мистецтва в Сараєво, Боснія та Герцеговина. Нещодавно він виграв премію ZVONO як найкращий молодий художник у БіГ (2023), стипендію Академії WHW для митця-початківця (2022), а також стипендію Revizors за участь і досягнення в науці та мистецтві (2022). Зі своїми мультимедійними засобами роботи Стойчича звертаються до автоколоніального дискурсу та впливу в метаюгославському просторі, піддаючи сумніву колективний та індивідуальний погляд на периферійне Інше та себе. Досвід війни в його ранньому дитинстві сильно впливає на художнє вираження Стойчича. Сформований інтенсивним досвідом втрати, відсутності, переміщення та переходу, як у публічному, так і в приватному житті, Стойчич позиціонував себе як європейську периферійну сутність, завойовуючи цю позицію та підриваючи її. Виражаючи себе через гумор, поезику та геополітику, Стойчич досліджує сліди та трансформації сучасності.

Микола Рідний (нар. 1985 році в Харкові, Україна) працює в різних медіа, від ранніх колективних акцій у громадському просторі до амальгами ситуативних інсталяцій. Зараз практика художника зосереджена на роботі з фотографією та рухомим зображенням. З 2005 р. засновник групи SOSka та галереї-лабораторії SOSka, арт-простору в Харкові. Микола Рідний мав персональні та групові виставки в Secession, Відень (Австрія), Museum Ludwig, Кельн (Німеччина); Albertinum, Дрезден (Німеччина); Pinakothek der Moderne, Мюнхен (Німеччина); daad galerie, Берлін (Німеччина); Transmediale, Берлін (Німеччина); Galerie für Zeitgenössische Kunst, Лейпциг (Німеччина); LWL-Museum für Kunst und Kultur, Münster (Німеччина); the Museum of Modern Art, Варшава (Польща); and Bonniers konsthall, Стокгольм (Швеція) та інших. Рідний брав участь у виставці "The Monument to a Monument" в Українському павільйоні під час 55-ї міжнародної мистецької виставки, а також став учасником головної виставки "All the World's Futures" на 56-ій Венеційській Бієнале Сучасного мистецтва та "Hope!" в Українському павільйоні під час 56-ї міжнародної мистецької виставки – la Biennale di Venezia у місті Венеція, Італія. Твори Миколи Рідного включені до колекцій міжнародних інституцій, зокрема Pinakothek der Moderne, Мюнхен; Neuer Berliner Kunstverein; Ludwig Museum, Будапешт; Warsaw Museum of Modern Art, Варшава; Museum of Art, Лодзь; Arsenal City Gallery, Білосток.

К. Йоланд (живуть та працюють між Лондоном та США) — предметно-орієнтовані та трансдисциплінарні митці, які досліджують територіальність і владу на масштабній території, міське планування та міжнародні кордони. Автори поєднують перформанс, інсталяцію, текст, відео та фотографію, тіло або його вплив постійної присутності. Попередні проекти Йоланди, що включали розширення рамок вигадки, абсурду та/або дійства, залучали широке коло учасників з Європи та Сполучених Штатів: обговорення питань імміграції з викраденим перекотиполем у куленепробивній коробці під час плавання на каное кордоном США та Мексики вздовж Ріо-Гранде; хореографія данських танцюристів у тригодинній «військовій інсталяції», дослідження бомбардування Багдада у 2003 році по телебаченню; і виступ з олімпійськими фехтувальниками на ристуваннях у Лондоні, досліджуючи хореографію конфлікту.

Поточна робота зосереджена на просторовому дизайні, картографуванні та пристроях спостереження та їхньому зв'язку з нерухомістю/рухомістю тіл (людських і більш ніж людських). Роботи К. Йоланд експонувалися на багатьох персональних та групових виставках, зокрема Plymouth Biennale (Велика Британія), Alabama Contemporary Art Center (Мобайл, Алабама), Ringling Museum (Сарасота, Флорида), Lisson Gallery (Лондон, Великобританія); Talley Dunn Gallery (Даллас, Техас); Turner Contemporary (Маргейт, Великобританія); Marfa Contemporary (Марфа, Техас), Cristea Roberts Gallery (Лондон, Великобританія), CZKD (Белград, Сербія), Center for Book Arts (NYC) і Nederland's Fotomuseum (Роттердам). У 2010 році Йоланд були нагороджені Southwark Award, 18-місячної резиденції в Asme та South London Gallery. Наступні резиденції включають Marfa Contemporary (Західний Техас), CentralTrak (Даллас), Changerito (Мехіко) та дослідження в AZ West (пустеля Мохаве). Зараз Йоланд є докторами філософії та стипендіатами ЛАНР у Лондоні, досліджуючи просторову справедливість, пустельні ландшафти та майбутні форми колонізації.

Леся Хоменко (нар. 1980, Київ, Україна) – авторка живописних робіт, інсталяцій, перформансів та відео. У своїх роботах художниця деконструє нарративність образу та перетворює картини на об'єкти. Закінчила Національну академію образотворчого мистецтва та архітектури у 2004 році. З 2004 року співзасновниця та учасниця групи Р.Е.П., а з 2008 року – кураторського об'єднання ХУДРАДА. Її роботи експонувалися на багатьох персональних та групових виставках, зокрема в Українському музеї в Нью-Йорку, Нью-Йорк (США); Albertinum, Дрезден (Німеччина); паралельна програма 59-ї La Biennale di Venezia 2022 року, Венеція (Італія); Європейський парламент (Бельгія); Museum Folkwang (Німеччина); MUZA-Eretz Israel Museum (Ізраїль); Fridman Gallery, Нью-Йорк (США). Роботи Хоменко знаходяться в публічних колекціях, зокрема М НКА (Бельгія), Музей Людвіга (Угорщина), Art Collection Telecom (Німеччина) та Albertinum (Німеччина).

Нікіта Кадан (нар. 1982 році у Києві, Україна) працює з живописом, графікою та інсталяціями, часто в інтердисциплінарному співробітництві з архітекторами, соціологами та правознавцями. Він є членом художньої групи Р.Е.П. (Революційний Експериментальний Простір) та засновником Худради, кураторського та активістського об'єднання. Він став переможцем Pinchuk Art Centre Prize у 2011 році та Спеціальної Премії Future Generation Art Prize у 2014 році. Також Нікіта Кадан брав участь в Українському павільйоні на Венеційському бієнале у 2015 році та у паралельній програмі 59-ї міжнародної мистецької виставки на Венеційському бієнале 2022 року. Нікіта Кадан мав персональні та групові виставки: "Artists in Time of War" у Castello di Rivoli (Турин, Італія), "Project of Ruins" MUMOK, Відень, Австрія, "Skin and Shell" у Lewben Foundation в Вільнюсі (Литва), "The Fire and the Ashes" у Museum Sztuki у 2023 році та у низці виставок в М НКА (Museum of Contemporary Art Antwerp). Роботи Нікіти Кадана знаходяться в публічних колекціях: Centre Pompidou в Парижі, Pinakothek der Moderne, Munich, М НКА – Museum of Contemporary Art Antwerp, mumok (Museum Moderner Kunst Stiftung Ludwig Wien), KADIST Foundation, Париж, Національному художньому музеї України, Київ, Arsenal Gallery, Білосток, Military History Museum, Дрезден, The Art Collection Telekom, The Kingdom of Belgium, Ministry of Foreign Affairs, FRAC Bretagne, Centro per l'arte contemporanea Luigi Pecci, Prato.

Олексій Сай (нар. 1975, Київ, Україна) - художник, який працює з графікою, digital art, скульптурою, відео, найбільш відомий за особливу інноваційну практику "Exel-Art". Закінчив Київський коледж мистецтв і промислів за фахом графічний дизайн в 1993 році, а також Відділення експозиційної графіки Національної академії образотворчих мистецтв і архітектури в 2001 році. Він був номінований на премію PinchukArtCentre (2009). Олексій Сай взяв участь у багатьох групових і персональних виставках в Україні та за кордоном. Серед недавніх групових виставок можна відзначити: A Letter from the Front – "Лист з фронту" в Haus der Kunst (Німеччина); "Hi-Resolution: Ukrainian Culture and Contemporary Art Now!" в галереї The James, Нью-Йорк (США); "She Asked, I Followed. Her Name Is After" в галереї Фредеріка Сніцера, Маямі, Флорида (США); "Worth Fighting For" в PinchukArtCentre, Кельн (Німеччина); "Permanent Revolution" у Ludwig Museum, Будапешт (Угорщина); MAXXI - Museo nazionale delle arti del XXI secolo у Римі (Італія).

Його твори є частиною колекцій як публічних, так і приватних, включаючи Ludwig Museum у Будапешті (Угорщина), Музей сучасного мистецтва в Одесі (Україна).

Дана Леві народилася в Тель-Авіві, Ізраїль, у сім'ї єгиптян і німців. Вона виросла в США, Ізраїлі та Великобританії. З 2016 року Леві є членом художньої студії The Elizabeth Foundation for the Arts у Нью-Йорку. Нагороди включають 2019/2020 викладача Фройнда в Школі мистецтв Сема Фокса в Університеті Вашингтона, Сент-Луїс і 2020 NYSCA/NYFA Artist Fellow у цифровому/електронному мистецтві від Нью-Йоркського фонду мистецтв. У 2022 році їй доручили створити роботу для 12-ї Берлінської бієнале - Still Present!. У 2021 році її персональна виставка Currents 119: Dana Levy відбулася в Художньому музеї Сент-Луїса. Вона виставляла свої роботи в таких установах, як Akademie Der Kunst Dusseldorf (2022), Videonale 18 Kunstmuseum Bonn (2021), C24 gallery NYC (2019), Screen City Biennale (2018), Kadist Gallery San Francisco (2017), Biennial of Contemporary Art of Картахена (2014), Wexner Center of Art (2012), The Bass Museum (2012), Tate Modern (2010).

*З усіма запитаннями преси звертайтеся:
info@voloshyngallery.art*